

pevnost

edice

Petr
Heteša

Spousta času na smrt

Cybrain

I.

Petr Heteša

SPOUSTA ČASU NA SMRT

Petr Heteša

**SPOUSTA ČASU
NA SMRT**

CYBRAIN I.

**NAKLADATELSTVÍ
EPOCHA**

Copyright © Petr Heteša, 2010

Cover © Karel Zeman & Lukáš Tuma, 2010

Czech Edition © Nakladatelství Epocha, 2010

ISBN 978-80-7425-028-6

I. INSTRUKTÁŽ

1.

Odpojili ze mě všechny ty hadičky, se kterými jsem si připadal jako nějaký složitý a velice překomplikovaný stroj, do jehož účelu a funkce jsem nebyl schopen proniknout. Probral jsem se teprve před hodinou a celou jsem ji strávil právě řešením tohoto rébusu.

Že žádný stroj nejsem, jsem si naštěstí ujasnil hned během těch prvních deseti minut, a s tímto předpokladem jsem pak pracoval dál. Jsem člověk z masa a kostí, mám svůj krevní oběh, svoje končetiny, se kterými mohu pohybovat, a svůj mozek, který je schopen si to všechno uvědomovat. Nejsem Terminátor ani Frankenstein či novodobý Golem, ale Greg Honberg a je mi jedenatřicet let. Tohle všechno mi bylo jasné po dalších deseti minutách. Do třiceti minut po mém probuzení jsem stačil zrychleně projet celé svoje dětství od školky až po Baltimorskou technickou univerzitu, dvouletý výcvik ve West Pointu a letecký transport se speciální jednotkou do Iráku. To bylo prvního února. Jenže doktor mi řekl, že dnes je šestého května. Kam se tedy poděly ty čtyři měsíce a co se v nich, sakra, dělo?

2.

Sestra byla příjemná a před takovými šedesáti lety mohla být možná i hezká. Teď ale měla šedivé naondulované vlasy, vrásčité ruce a zapadlé oči, a vůbec bych se nedivil, kdyby někde v rohu místnosti měla odloženou kosu. Nemocniční pokoj neměl žádná okna a silně připomínal interiér kosmické lodi z Červeného trpaslíka. Takže jsem byl možná pořád ještě v Iráku.

„Ten doktor před vámi byl nějaký málomluvný... Jste sdílnější?“

„Oč jde?“ vyhrkla na mě štěkavým hlasem a já čekal, že si pro tu kosu skutečně dojde.

„Co se mi stalo? Mám nějaké vážnější zranění?“

Překvapeně se na mě podívala.

„Cože? Zranění? To snad ne... To byste tu asi nebyl.“

„Takže se mi stalo co?“

„Vůbec nic. Všechno je v naprostém pořádku, a nemelte se, nebo vám ten tlak nezměřím nikdy.“

„Kde to jsem?“

„Kde myslíte?“

„Americká základna v Iráku?“

Znova se na mě překvapeně podívala.

„Jste asi spadl z višně, ne?“

„Možná jenom z vrtulníku. Pamatuji si, že nás z letecké základny v Basře přepravovali někam vrtulníkem... A pak už si nepamatuji vůbec nic.“

„Z vrtulníku jste teda nespadol určitě, mladý muži.“

„Jsem pořád v Iráku?“

„Ne... V Nevadě.“

„V Nevadě? V jaké Nevadě?... Ve Spojených státech?“

„Samozřejmě že ve Státech.“

„Takže jsem byl čtyři měsíce v bezvědomí?“

Jenom pokrčila rameny.

„Kdy mě pustíte?“

„Co já vím? Já tady nejsem žádná ředitelka. Ale předpokládám, že máte smlouvu... Tak se do ní mrkněte a tam to určitě bude.“

„Jakou smlouvu? S kým?“

„Hele..., vy jste nějaký divnej. Raději toho necháme. Promluvte si s doktorem Cronem.“

3.

Doktor Cron přišel až po dalších šesti hodinách. To už jsem byl docela v pohodě a zapnul si televizi. Nebylo tam žádné normální vysílání, pouze menu možná s deseti tisíci filmy. Pustil jsem si *Návrat domů*, film, který už jsem viděl čtyřikrát a který mě vždycky dokázal dokonale dostat. *Návrat válečného veterána z Vietnamu* zpět do vlasti proložený hudbou Rolling Stones, Jefferson Airplane, Jimiho Hendrixe a dalších hvězd ze sedmdesátých let.

Na rozdíl od nich byl doktor Cron dokonale současný, ba chvilkami možná spíše naopak z budoucnosti než z minulosti.

„Jste v nevadské poušti u městečka Fallstone, pane Honbergu. A mohu vás ujistit, že jste zcela zdrav. Ostatně jinak byste tu ani nebyl. Nevím, kolik jste si toho zjistil o firmě Cybrain, ale něco určitě ano, když jste se s nimi rozhodl podepsat smlouvu.“

„Nic jsem s nikým nepodepisoval. Tedy nic, na co bych si pamatoval. Je ovšem fakt, že ať dělám co dělám, na poslední čtyři měsíce si nepamatuji vůbec.“

Doktor Cron se zamyslel a potom otevřel složku, kterou až doteďka držel v ruce. Nasadil si brýle, které měl na čele, a zkoumavě listoval papíry.

„Vy máte problémy s pamětí?“

„Ne tak docela. Pamatuji si všechno už od školky, ale mám mezeru mezi včerejškem a pak čtyři měsíce zpátky.“

„No..., nebyl byste první ani poslední... To se srovná... Moment...“

Pak se zadíval do jednoho z těch svých papírů.

„Jo..., aha. Takže ano, to je v pořádku. Nic to není.“

„Jak nic to není, sakra? Mám výpadek paměti a...“

„To je možné... Buďte v klidu, to je v naprostém pořádku... Je to v programu.“

„V jakém programu?“

„Prostě je to přesně tak, jak to má být. Jasně... Poslední čtyři měsíce jsou prostě minus.“

„Sakra jaké minus?“

„Nic to není.“

„A proto tu jsem? Tohle je psychiatrie?“

Cron se usmál.“

„Ne..., není to psychiatrie. My jsme Cybrain a nemáme s psychiatrií nic společného. Nejsme ani nemocnice, pane Honbergu. Jsme vědecké pracoviště. Úzce specializovaný vývojový ústav nových technologií.“

„A co tu pak do prdele dělám já?“

„Součást programu.“

„Nechci být žádnou součástí nějakého pitomého programu. Chci odejít.“

„Nejde to.“

„Jsem snad ve vězení?“

„To rozhodně ne. Podepsal jste smlouvu.“

„Nic jsem nepodepsal.“

„To už teď my dva nevyřešíme. Prostě jste tady.“

„Takže jsem součástí nějaké nové technologie?“

„Ano..., i tak se to dá říct. Termínovanou součástí.“

„Vy jste blázen, doktore.“

„Hmm..., normálně s tím nemáme žádný problém, protože většina těch lidí, co zde jsou, výpadek paměti nemá. Takže jsou zcela v obraze.“

„A já jsem mimo?“

„Ve vašem případě je to trochu složitější, protože je patrné, že vy vůbec nevíte, kde vlastně jste a proč.“

„To je přesně ono, doktore. Konečně si začínáme rozumět. Můžete mi v tom teda nějak pomoci?“

„Jistě. Stručně řečeno, pronajal jste svůj mozek Cybrainu.“

„Blbost...“

„Na určitou dobu. Nemám tady v těch svých lejsstrech, na jak dlouho. Předpokládám ale, že máte někde svoji smlouvu.“

„Nemám nic. Před pár hodinami jsem se probral a nestačím se divit... Takže já jsem pronajal svůj mozek nějaké firmě?“

„Cybrainu... Vyvíjíme biologické počítače. A jak se tady dívám, tak vy jste zařazen do programu, co děláme pro armádu.“

„Panebože..., takže vy chcete můj mozek napojit na nějaký biologický počítač?“

Cron na to neřekl nic a jenom se na mě nešťastně podíval.

„Je to tak, doktore? Jsem tu proto, abyste můj mozek napojili...“

„Jste napojen, pane Honbergu.“

„Cože? Už teď jsem napojen?“

„Jistě. Jste napojen. Jinak byste se ani neprobral.“

„Jděte do prdele. Nesouhlasím... chci odejít.“

„To asi nepůjde.“

„Jak nepůjde? Žádnou smlouvu jsem nepodepsal. A jestli ano, tak teď svůj podpis ruším.“

„A sakra..., takže s vámi bude trochu větší práce, než jsme předpokládali. Nechápu, proč nám sem...“

„To si pište, že se mnou bude práce. Jestli mě okamžitě nepustíte, tak vás mí právníci rozneseou na kopytech.“

„Uklidněte se, pane Honbergu. Věc se má trochu jinak.“

„Blbost.“

„Nemůžete odsud odejít. Prostě to nejde.“

„Tak to si myslíte jenom vy, doktore.“

„Tady to nemá žádný východ, pane Honbergu.“

„Jak nemá východ? Každý barák má nějaký východ.“

„Tenhle ne. Věřte mi. Z této místnosti se můžete dostat do další místnosti a z té další zase do další... Ale nemůžete se dostat doopravdy ven. Tedy ven jak si představujete vy. Vy, nebo lépe řečeno vaše mysl, je nyní součástí biologického počítače, rozumíte mi?“

„Myslím, že ne. Odcházím...“

„Pane Honbergu, odejděte si, kam chcete. Pro mě za mě třeba do pekla. Ale ve skutečnosti pořád zůstanete ležet v podzemních katakombách v nevadské poušti. Je to trochu pochopitelné?“

„Není...“, řekl jsem a teprve pak oněměl úžasem. Po zádech mi začal běhat mráz.

„Něco jako živý sen. Velmi živý sen. Nic víc,“ řekl Cron.

„To je asi blbost, ne?“

Opět prolistoval ty svoje papíry.

„Vy to zvládnete... Vaše psychika je dost silná na to, abyste to zvládl. I když vám to potrvá chvilku déle než těm, co si půl roku před podpisem smlouvy studovali její podmínky a měli možnost vznést spoustu dotazů. Ve vašem případě, když si nic nepamatujete, to pro vás může být zpočátku šok, ale vzhledem k vaší psychické odolnosti by to neměl být zas tak velký problém.“

„Proboha, co to tady melete, doktore?“

Kousl jsem se do předloktí. Ucítil jsem krev. Skutečnou, horkou a slanou krev. A pak že nějaký pitomý sen.

4.

„Vy jste zvláštní případ, Honbergu. A já doufám, že s vámi nebudou problémy.“

„Jaký zvláštní případ, sakra?“

Chlápek byl vysoký, měl na sobě perfektně padnoucí kvádro, bílou košili s rozepnutým knoflíčkem u krku

a ležérně povolenou vázanku. Něco kolem čtyřicítky. Špičatý nos a centimetrový porost na hlavě. Ruce v kapsách. Sebevědomí z něj tryskalo na všechny strany.

„Jsem Julian Kersham, šéf vašeho programu.“

Asi si myslel, že mě to jeho nabubřelé prohlášení položí.

„Já vím, že se mi to všechno jenom zdá a že se každou chvíli musím probudit,“ řekl jsem otráveně.

„No dobrá... Nebudu vám to vyvracet. Nicméně než se probudíte, tak bude dobré, když spolu budeme nějak rozumně vycházet, protože v opačném případě by to pro vás mohlo mít nedozírné důsledky.“

„Nic nechápu.“

„Nejste tu od toho, abyste chápal. Jste tu od toho, abyste pracoval. Jednou jste podepsal smlouvu.“

„Nic jsem nepodepsal.“

„Jste si jist?“

„Jděte do prdele.“

„Takže abychom to neprotahovali. Nemám na starost jenom vás a vy nejste středem vesmíru. Smiřte se s tím.“

„Co po mně chcete?“

„No výborně. Vypadá to, že konečně dostáváte rozum.“

„Nebudu odporovat svému snu a počkám, až se proberu.“

„Skvělé... Jak jistě víte, Cybrain velmi úzce spolupracuje s armádou.“

„Vím hovno.“

„Tak teď to víte.“

„Se kterou armádou?“

Kersham překvapeně zvedl obočí.

„Pochopitelně s armádou Spojených států.“

„Tak to jste mě trochu uklidnil.“

„To jsem rád. Mohu pokračovat?“

„Jo.“

„Většinou jde o pronájem strojového času našeho počítače na luštění šifer. Dešifrování zachycených zpráv. Cybrain disponuje nejdokonalejším počítačem na světě, pane Honbergu. I když to veřejně nikde moc neprezentujeme, protože pořád se jedná o prototyp, jehož klasické komerční využití by mohlo vzbudit mezi veřejností velké polemiky ohledně etiky, lidských práv a podobně.“

„Aha...“

„Tohle my ale zatím neřešíme. Takže neřešíme ani žádné běžné obchodní zakázky, ale dohodli jsme se na spolupráci s armádou, která s etikou také nemá zvláštní problémy.“

„Aha... to je pro mě novinka.“

„Jasně. Ostatně jste voják, takže tohle určitě chápete. Možná lépe než já.“

„Já vám mohu říct jenom jedno. Že jsem žádnou smlouvu s žádným pitomým Cybrainem nikdy nepodepsal, a jestli mě někdo omámil a pak mi vedl ruku v nějakém kómatu nebo deliriu, tak vás prostě rozmáznu.“

„Skutečně?“

„Skutečně, sakra. A jestliže doteď jste to, co děláte, nikde moc veřejně neprezentovali, buďte ujištěn, že až se odsud dostanu, tak to veřejně prezentováno bude. O to se postarám.“

„To asi těžko. Tedy zkusit to klidně můžete, ale obávám se, že konkrétně ve vašem případě nic z toho, co tady zažijete, si nebudete pamatovat. Za to vám zase ručím já.“

„V tom případě uvidíme kdo s koho. Jsem zvyklý bojovat až do konce.“

„Výborně... Možná právě proto jste tady. Takže abych vás aspoň v kostce uvedl do problému.“

„Seru na vaše problémy.“

„Budou to spíše vaše problémy.“

„To si jenom myslíte.“

„Náš systém, jehož vy jste teď vlastně součástí, řeší pro vojenskou kontrarozvědku problémy spojené s dešifrováním zpráv. V podstatě jde o to, že některé dnešní šifry už nelze rozlousknout pouze hrubou počítačovou silou. Myslím tím tedy vyzkoušením miliard mutací a variant. Nebo možná i ano, ale trvalo by to třeba tisíc let. A tolik času v dnešním zrychleném světě přece jenom nemáme.“

„Já taky ne.“

„Počítač je samozřejmě daleko rychlejší a výkonnější než lidský mozek. Nesrovnatelně výkonnější. Ale jedno mu přece jenom chybí... Napadá vás co, pane Honbergu?“

„Ne.“

„Intuice... Lidská intuice. V tomto ohledu je jakýkoliv klasický počítač poněkud mimo. Ale pokud by se podařilo spojit výkonnost a rychlost počítače a lidské intuice, máme tu najednou kvalitativně něco úplně jiného. Něco, co předčí jak klasický počítač, tak lidský mozek. Zcela novou generaci výpočetní techniky. Biologický počítač koketující s umělou inteligencí. Proti takové síle je pak téměř každá šifra naprosto bezzubá a naivní. Už to trochu chápete?“

„Možná trochu. Hlavně nevím, co s tím mám společného já.“

„Dobrá... Pokročíme dál. Váš případ je totiž ještě trochu jiný. Vy nejste zařazen do programu na luštění šifer, pane Honbergu.“

„Ne? To jste mě docela uklidnil.“

„Průzkum a diverze.“

„Prosím?“

„To oddělení oficiálně vlastně ani neexistuje. Ale vy budete po dobu vaší smlouvy působit v týmu, který nebude nic luštit, ale který bude vyslán na území nepřítel, aby tam získal informace, popřípadě i způsobil určitou destrukci.“

„Destrukci čeho?“

„Včas se dozvíte. Ostatně jste voják, takže by to pro vás neměl být problém. Sestavujeme tým. Bude pravděpodobně čtyřčlenný. Vy budete jedním z nich.“

„Já asi fakt pořád nevím, o čem mluvíte.“

„Nebojte. Do toho přijdete. Během dalšího týdne vás protáhneme několika simulátory a pak už s tím nebudete mít ani ten nejmenší problém. V každém případě ještě dnes večer vás přestěhujeme do normálního hotelu, pokud nebudete proti. Uznávám, že tady to není zrovna nejlepší prostředí pro adaptaci do vašeho nového života.“

„Jděte do hajzlu, Kershame.“

5.

Pokoj byl malý, že se v něm nedalo skoro ani otočit, a jestli tomu Kershame říkal hotel, tak snad pocházel z jiné planety. Byla tam aspoň lednička, ve které byla spousta nápojů, ovšem ani jeden alkoholický. Možná jsem se ocitl v protialkoholní léčebně nebo mě možná unesli mimozemšťani. V mé situaci už se nedalo věřit ničemu.

Od chvíle, co jsem se probral, jsem měl pocit, jako bych snad vůbec nebyl na Zemi. Možná to všechno kolem mě jsou fakt mimozemšťani s úžasnými adaptabilními schopnostmi, kteří jsou schopni na sebe vzít podobu lidí se vším všudy včetně jejich řeči. A teď mě budou ty svině zkoumat. Panebože, jak bych teď potřeboval panáka.

Otevřel jsem šatník. Byla v něm spousta hadrů a vypadalo to, že se dokonce snažili chytit mou velikost. Shodil jsem ze sebe nemocniční župan a vzal si proužkovanou košili a rifle. Odhadli mě docela přesně. Obojí mi padlo.

Vyšel jsem na chodbu, která byla děsně úzká. Vůbec to tu všechno bylo divně stísněné. Chodba mi připadala nekonečná a po obou jejích stranách byl snad milion dveří. Ty moje měly číslo 336.

Po krátkém hledání se mi podařilo najít výtah. Nastoupil jsem a sjel někam, co se skrývalo pod tlačítkem 0. Po deseti minutách jsem našel hotelový bar. Tedy bar asi není to přesné slovo, protože, jak jsem u barového pultu zjistil, podával se pouze čaj, káva a nealko. Ježíšmarjá, já jsem asi fakt na nějaké psychiatrii. Bylo narváno. Podařilo se mi prodrat k barovému pultu a objednat si. Pak mi došlo, že nemám žádné prachy a že vlastně ani nevím, čím se tady platí. Když mi ho barman podal, řekl jsem mu, ať to připiše na účet panu Kershamovi. Zíral na mě jako na anomálii. A já si skutečně připadal jako naprostý debil.

Ze stropu visela chapadla chobotnic v červenofialových barvách a prostorem plavala pestrobarevná ryba. Fakt nekecám. Prostě plavala ve vzduchu, jako by to byla voda, a mrštně proplouvala mezi tou spoustou lidí. A pak jsem zahlídl další. Panebože, kde jsem se to ocitl?

„Seš tu asi nověj, ne?“ řekla holka, která se ke mně otočila z vedlejší židličky. Měla hezké copy. Takové pevné a macaté. Jako Ruska. Věk neodhadnutelný, možná čtyřicet a možná dvacet.

„Jo... jsem trochu nověj. Jaks to poznala?“

„No že na to tady tak nějak divně zíráš.“

„Asi jsem si spletl bar. Potřeboval bych panáka.“

„Tak to sis spletl nejenom bar, ale celý vesmír. Budeš to muset vydržet celou tu dobu, na kterou jsi podepsal, bez něj.“

„Já nic nepodepisoval.“

„Fakt ne, jo? Tak to seš druhej člověk, kterýho znám, co tvrdí, že nic nepodepsal. Ken Lord taky. Jenže Ken Lord je celej takovej divnej.“

„Co dělá?“

„Potápěč... Potápí se ve sračkách. Hledá tam poklady pro divizi K.“

„Mohla bys mi aspoň ty říct, kde vlastně jsem?“

„Ty jsi fakt nepodepisoval žádnou smlouvu?“

„Ani náhodou.“

„Jsi v Cybrainu. A určitě se ti tady bude líbit.“

„Zatím se mi tu moc nelíbí. Nechceš se jít ven projít?“

Rozesmála se jako malá holka.

„Cože? Ven? Kam ven? Tady žádné ven není.“

„A co tady teda je.“

„Tady je jenom vevnitř.“

6.

„Jmenuji se Gil Lovenay a byl jsem určen jako váš instruktor,“ prohlásil pomenší chlápek připomínající rozvařenou bramboru s delšími tmavými rovnými vlasy. V místnosti bez oken a vybavené pouze jedním stolem a pěti židlemi jsme kromě Lovenaye byli ještě čtyři.

„Tohle je Greg Honberg,“ řekla brambora a ukázala na mě.

„Tohle je Ron Werner.“

Mladý kluk, odhadoval jsem mu tak pětadvacet nanejvýš, v odrbaných riflích a květované košili, s dlouhými rovnými slámovými vlasy, klasický hippie šedesátých let s jasně modrýma očima a menšího vzrůstu.

„Tohle je Miakayla Szabowska.“

Hezká holka, Vlastně už hotová ženská. Kolem třicítky, vlasy mírně zvlněné, po ramena, hnědé až rezavé, a k tomu jako ametystový doplněk zelené oči. Vysoké čelo, malý nosík, menší ňadra. O hlavu vyšší než ten kluk.

„A tohle je Jack Levin.“

Vizáž zkušeného ostříleného pardála. Mohutná postava, medvěd v kostkované košili a riflích, ostříhaný na ježka, se šedivějícím strništěm na tváři. Někoho mi moc připomínal, ale nepřišel jsem na to koho.

Nikdo z nás nic neříkal. Werner hleděl do stolu, Szabowská studovala kvalitu svých nehtů a Levin si hrál s krabičkou od sirek.

„Jste tým,“ uzavřel představování Gil Brambora a pokračoval: kromě pana Levina jste tady všichni nováčci. Ale většinou sestavujeme každý tým tak, aby tam byl někdo, kdo se tady už aspoň trochu vyzná. Takže ten někdo je ve vašem případě pan Levin. A zároveň je šéfem vaší skupiny.“

Levin na to neřekl nic a jen otáčel svou krabičku ve svých medvědích prackách.

„Mozkem vašeho týmu je... zkusíte si někdo tipnout?“

Opět nikdo nic neříkal. Jako by ho nikdo nebral vážně.

„Miakayla Szabowská,“ řekl Brambora.

„Panebože, ženská,“ komentoval to Ron Werner.

„Máte s tím snad nějaký problém, pane Wernere?“

„Ani v nejmenším,“ ušklíbl se.

Szabowská se pousmála. Měla moc hezký úsměv.

„Szabowská je vedoucí vašeho týmu. Je to jasné? Takže pokud byste byli nuceni někoho obětovat, nikdy to nesmí být Szabowská, jinak jste v prdeli všichni.“

„No to se poser...“ zamumlal Werner.

Vypadalo to, že náš tým bude docela veselý kolektiv.

„Mám technickou poznámku,“ řekl jsem.

„Prosím povídejte, pane Honbergu.“

„Já jsem tu asi omylem.“

Szabowská se podívala do stropu a měla co dělat, aby zadržela smích, zatímco Levin se rozchechtal naprosto bezprostředně.

Pan Brambora sepal ruce a řekl: „Pane Honbergu, pokud jste tu omylem, moc mě to mrzí, ale tohle já nevyřeším. To byste se musel obrátit úplně jinam. Mým úkolem je připravit tento tým na jeho misi a věřte, že já ho připravím. Včetně vás.“

„A když ne?“

„To by bylo špatné. To by bylo moc špatné. Pokud se mi to nepodaří, tak prostě nepřežijete, to je celé.“

„Prosím?“ zeptal jsem se.

„Berte to jako fakt a snažte se přežít. Určitě máte ve smlouvě nějaké bonusy za úspěch.“

„Já sakra žádnou smlouvu nemám, nikdy jsem žádnou neviděl a ani jsem nikdy žádnou nepodepsal.“

„To nepřipadá v úvahu. Pokud jste tady, tak jste podepsal. Mohu pokračovat?“

Nikdo nic neříkal.

„Pro nováčky asi tolik. Jste vysoce organizovanými daty v kybernetickém mozku, jehož jste nedílnou součástí. Každý z vás je relativně samostatným a velice dynamickým softwarem ovládaným vaším mozkem v prostoru Cybrainu. Simulace tohoto prostoru pro vaše vizuální a vlastně i hmatové vjemy byla uzpůsobena standardům pro váš mozek zcela běžným. To znamená, že pro bezproblémovou interakci s ostatními digitálními daty tato byla upravena do struktury připomínající svět, jak ho skutečně znáte. Takže mě vidíte jako sympatického instruktora...“

„To určitě...“

„...a tohle je kancelářský stůl. A kolem nás je standardní místnost. Vaše vybavení a zbraně budou velmi připomínat skutečný vojenský arzenál. V některých případech ovšem samozřejmě poněkud vylepšený. Přesuny mezi jednotlivými terminály způsobem, který vám bude připomínat železnici. Komunikační spojení na větší dálku simulováno klasickými mobily. Přesně tak, jak jste zvyklí. Autorizační software ve formě čipových karet. Prostě by vás tu nemělo překvapit vůbec nic, s čím byste si nevěděli rady. Ten svět je přizpůsoben v co největší možné míře standardnímu světu. Někaké dotazy?“

Nikdo nic.

„Dnes máte ještě volno a zítra začneme s výcvikem. Ten bude trvat asi týden. Během výcviku se vám nic nestane, všechno to budou velice věrně simulované situace.“

Opět nikdo nic.

„Tady vám rozdám mobily. Máte tam všichni kontakty na sebe navzájem a taky na mě a na pana Kershama, který je šéfem programu. Všechna čísla, která tam máte, jsou spojována po kódovaných a šifrovaných kanálech, takže nehrozí žádný odposlech nikoho nepovoláného.“

„Předpokládám, že vy a Kersham jste povolání,“ řekl jsem jen tak mimoděk.

„Pochopitelně. Máte proti tomu něco?“

„Ne. Nic... Mohu si tam dát i jiná čísla?“

„Jaká máte na mysli?“

„No třeba když se s někým seznámím a on mi dá svůj mobil.“

„Pochopitelně. Jsou to standardní přístroje. Ovšem hovory na ta vámi zvolená čísla už nebudou šifrovány, takže pokud si dá někdo práci s vaším odposlechem, tak to není zrovna bezpečné.“

„Jo, to mi nevadí.“

„Takže vám přeji hezký den a doporučuji ho využít na stmelení vašeho nového týmu.“

„Já mám taky dotaz,“ ozval se Ron Werner.

„Prosím, pane Wernere.“

„Jak moc máme ten tým stmelovat?“

„Jak to myslíte?“

„No jestli v rámci dokonalého stmelení bychom se třeba neměli všichni vyspat tady... Tady s naším mozkiem.“

Miakayla Szabowská se podívala na mladíka tak opovrhlivým pohledem, že ten okamžitě řekl: „To byl jenom vtip pochopitelně.“

„To záleží na slečně Miakayle. Pokud usoudí, že to týmu opravdu pomůže, je možné i toto.“

„Zatím soudím,“ ozvala se Szabowská, „...že jestli z týmu někoho zabiju, tak pan Werner bude první na řadě.“

Bylo mi jasné, že budeme skutečně sehraná čtyřka.

7.

„Jasně že se tu dá sehnat alkohol,“ řekla Irinka. Seznámil jsem se s ní nad šálkem jasmínového čaje v baru Cosmopolitan. Odmítl jsem se účastnit stmelování kolektivu, přestože to Levin nabízel s tím, že zajedu do baru Lollipop. Poděkoval jsem za pozvání a vydal se do baru úplně jiného.

Irince bylo určitě přes padesát. Hodně přes padesát. Možná takových dalších padesát. Její tmavá tvář orámovaná bílými vlasy připomínala zvětralý čedičový masiv a její oči v něm byly utopeny tak hluboko, že nebyly skoro vůbec vidět.

„Seženeš tu všechno, hochu, na co si vzpomeneš. Jen mít ty správné známosti.“

„Čím se tu platí?“

„Zase právě jenom těmi známostmi a vlastními schopnostmi.“

„Takže žádné dolary?“

Zasmála se jako plechovka se železnými maticemi.

„Ne, žádné dolary, žádná eura či libry, žádné rubly ani cenné papíry. Všechno je tu zdarma, tedy relativně zdarma. Nepochybuji o tom, že ten svůj čaj, co tu tak útrpně usrkáváš, tady stejně drazě zaplatíš.“

„Takže co mám udělat pro to, abych sehnal flašku chlastu?“

„Co máš udělat? Mít ty správné známosti a nebo mít co nabídnout.“

„Známosti nemám žádné, jsem tu nový. Znáám akorát nějakého doktora Crona.“

Opět zachřestila plechovkou s maticemi.

„Za doktora Crona dostaneš tak tabletku acylpyrinu. Kde děláš a co umíš?“

„Vlastně nastupuju teprve zítra. K nějaký sekci K. Nebo D? Ani nevím.“

„A co umíš?“

„Co já vím? Výcvik mi začne zítra.“

„Tak seš zatím velký hovno, který nemá nárok ani na kapku chlastu, ani na blbýho jointa.“

„A až to hovno nebudu, až budu něco umět, až se tu jako rozkoukám, tak na koho se mám obrátit?“

„To poznáš sám. V podstatě na kohokoliv. V každém případě kdybys byl ženská, tak to máš jednodušší. Ta toho ani moc umět nemusí.“

„To chápu. Jenže ženská nejsem.“

Irinka si prohrábla své bílé vlasy a pak odněkud z kapsy kostkovaného předpotopního saka vytáhla placatici.

„Chceš si loknout?“

Zíral jsem na tu seschlou ruku třímající nádobu s alkoholem jako hypnotizovaný. Měl jsem už pořádný abst'ák. Mlčky jsem přikývl, jako poslušný pejsek čekající na pamlsek. Odšroubovala víčko a podala mi ji.

„Lokni si. Kdoví, co z tebe nakonec bude a k čemu by tě mohl člověk potřebovat.“

Napil jsem se. Byl to nějaký šílený utrejch, až jsem se z toho otrásl. V kapse mi zazvonil mobil. Sakra. Když jsem ho od Brambory přebíral, nepředpokládal jsem, že ho budu muset použít tak brzy. Vytáhl jsem ho a mrknul na displej. Jack Levin. Co proboha může chtít? Je jim smutno? Vzal jsem to.

„Tady Jack. Potřebujeme tě tady.“

Připadalo mi to jako by volal z rušného nádraží. Kolem byl příšerný hluk.

„Copak? Zábava vážne?“

„Naopak, zábava vůbec nevážne... Začíná být krajně nebezpečná.“

„Jak nebezpečná?“

„Hodně.“

„A co já s tím mám společného?“

„Jsme sakra tým, ne?“

„To si myslí Lovenay.“

„Bar Lollipop, salonek B.“

Potom zavěsil.

To se asi zbláznil, ne? To už je, proboha, jak ve škole nebo ve skautu. Nějaký šílený rozvařený vedoucí z nás udělal skupinu a Jack si myslí, že všichni budeme tancovat tak, jak on píská. Mám já tohle zapotřebí? Vždyť já sem vlastně vůbec nepatřím, tak co po mně sakra chtějí?

„Nějaký problém?“ zeptala se Irinka.

„Vypadá to tak. Mrknu se tam a za chvíli jsem zpět. Jak se dostanu do Lollipopu?“

„Na chodbě vlevo a pak prvním výtahem o tři podlaží dolů. Potom zase vlevo, a tam už jsou cedule.“

8.

Bylo tam příšerně nahuleno a příšerně lidí. Ve vzduchu byla cítit tráva. A měl jsem dojem, že i levná vodka. Zeptal jsem se barmana na salonek B. Ukázal do prostoru na druhou stranu. Prodíral jsem se tím hustým termištěm lidí, z nichž dobrá polovina měla divné plastové obličejy bez jakéhokoliv výrazu. Jako voskové figuríny. Pokoušeli se tancovat na příšernou technohudbu. Na druhé straně jsem zahlédl neon s písmenem B nad korálkovým závěsem. To by mohlo být ono.

Salonek byl velký asi jako školní třída. Červené osvětlení zajišťoval propletenec neonových trubíc pod stropem. Byl tam dav, který za nadšeného povzbuzování sledoval něco, co se dělo uprostřed. Natahoval jsem krk, abych našel někoho ze svého týmu, jak říkal Levin, ale neviděl jsem nikoho. Až do chvíle, než jsem se protlačil tím sevřeným davem až někam do druhé řady a viděl, co tak napjatě sledují všichni ostatní.

Ron Werner s rozčuchanými dlouhými vlasy, natrženou košilí a zakrváceným obličejem tam stál proti hromotlukovi, který byl asi tak pětkrát větší a objemnější než on.

„Tak mladý pán si myslel, že mě přechčije,“ řekl hromotluk, rozmáchl se a směřoval ránu své obří medvědí pracky na Wernerovu hlavu. Ten v poslední chvíli uhnul a pěst velikosti bucharu ho zachytila jenom částečně. Přesto ho odhodila dva metry dozadu. Byl okamžitě znova na nohách. Stejně ale neměl tu nejmenší šanci. Dav byl zcela evidentně nadšen a zcela evidentně na straně hromotluka. Ucítíl jsem na rameni něčí ruku. Otočil jsem se. Jack Levin.

„Zůstaň v klidu a vezmi si tohle,“ pošeptal mi do ucha a já v dlani ucítíl něco kovového. Vzal jsem si to. Byla to pistole. A ne malá.

„V zásobníku je dvanáct nábojů. Takže šetři. Jdu na druhou stranu. Únikové dveře jsou ty nalevo pod galerií s označením Personál.“

Potom zmizel. Hromotluk v aréně se mezitím napřáhl k další ráně a Werner se opět snažil uhnout, tentokrát ale s daleko menším úspěchem. Chytil to na pravé ucho a složil se jako hadrová loutka. Snažil se pozpátku plazit pryč od hromotluka. Ten ho vši silou kopl do hlavy. Z druhé strany vešel do arény tvořené rozvášněným davem Jack. Byl o hlavu menší než hromotluk, ale už ten rozdíl nebyl takový jako v případě malého Rona Wernera.

„Tak to by stačilo, kovboji,“ řekl Jack s rukama v kapsách.

„To je tvůj mladší brácha?“ zeptal se medvěd a rozchechtal se na celé kolo. Dav to okamžitě udělal po něm.

„Ne, sestra.“

„Ty vole, tak to ji určitě šukáš. Aspoň na to vypadáš. V tom případě jí ale budu muset ještě trochu natrhnout prdel.“

„Ty už nenatrheš vůbec nic, ty imbecile,“ řekl mu s ledovým klidem Jack.

Dav ztichl. Zlověstně ztichl. Napětí by se dalo krájet.

„Zmiz mi z očí, nebo vás sešrotuju oba.“

„Je fakt, že tvá inteligence odpovídá mlýnku na maso. Ale tady jsi domlel, debile.“

Hromotluk vykročil rázným krokem k Jackovi, ovšem ten vytáhl zezadu zpoza pasu revolver a namířil ho na masomlejnkovu hlavu.

„Ještě krok a máš hlavu na sračku.“

Hromotluk se zastavil. Bylo absolutní ticho. Zíral jsem na ten výjev nevěřícíma očima tak jako všichni ostatní a čekal, co se stane. A měl pořád takový nějaký divný pocit, že bych měl být možná také účastníkem toho divadla. Jenže jsem vůbec nechápal svoji roli. Jack mi dal sice zbraň, ale zapomněl mi dát scénář. Byl jsem totálně bezradný. Až do chvíle, než se za Jackem objevil jeden chlápek z davu, v plstěném klobouku a s černými brýlemi na očích. Namířil Jackovi bubínkový revolver na temeno hlavy.

„Tak pomalu, hrdino... Polož tu pistoli pěkně pomalu na zem a pak si klekni.“

Teď už jsem žádný scénář ani nakopnutí nepotřeboval. Karty tím byly rozdány. Vytáhl jsem zbraň, kterou mi před chvílí předal Jack. Byl to těžký armádní luger. Naposled se snad vyráběly za druhé světové války. Tohle musí být něja-

ká nová, vylepšená kopie. Znal jsem ten původní. Devět milimetrů. Odjistil jsem pojistku. Mohlo to být takových deset metrů, což byla brnkačka. Ve West Pointu jsme měli terče padesát metrů. Vybral jsem si jeho pravé rameno, což by mohla být minimálně třicetidenní pracovní neschopnost.

„Tak dělej!“ zařval ten s černými brýlemi na Jacka a já ho poslechl. Zmáčkł jsem to. Z jeho ramene vytryskl gejzír krve, jako by ji v sobě měl napumpovánu snad pod deseti atmosférami. Šel okamžitě k zemi a v dalším okamžiku Jack vystřelil na hromotluka a prostřelil mu nohu.

Dav začal ječet. Sál protnulý hysterické výkřiky ženských a já za Jackem zahlédl dalšího chlápka s pistolí. Tentokrát už nebyl čas mřít na určitou vybranou anatomickou část jeho těla, a tak jsem páłil přímo. Dostal to do levého boku a pistole mu vypadla z ruky. Jack se otočil k Ronymu, ležícímu pořád ještě na zemi, a snažil se ho postavit na nohy. Vpadl jsem do kruhu k nim a přes hledí luguera sledoval dav kolem, který se snažil rozutěct, ale nebylo kam, takže nastal totální zmatek. Někdo se na mě zezadu vrhnul, ale naštěstí to byl nějaký naivka, kterého jsem uzemnil ránou loktem.

„K těm dveřím!“ křikł na mě Jack a já se vrhnul s lugerem naměřeným mezi lidi udaným směrem. Rozestupovali se přede mnou v panice bez toho, že by na mě někdo zaútočil. Klestil jsem cestu Jackovi táhnoucího za sebou krvácejícího Rona. Rozkopł jsem dveře, počkal, až projdou, a potom je zabouchł.

„Možná by bylo dobré je nějak zajistit,“ řekl jsem a hledal něco, čím by šla aspoň podepřít klika.

„Na to se vyser!“ houkl na mě Jack a opřel Rona o stěnu. Byla to chodba široká tak dva metry a dlouhá deset, zakončená dalšími dveřmi, které se najednou otevřely. Naměřil jsem lugera. Ale byla to Miakayla.

„Musíme nahoru,“ řekla zadýchaně a ukázala na kovový žebřík na stěně uprostřed chodby, ústící do nějakého otvoru.“

„Tam ho nedostanu,“ řekl Jack.

„Musíš.“

„Vstávej, Rone,“ řekl Jack a poplácal ho po obličeji.

Dveře, kterými jsme přišli, se najednou rozletěly a v chodbě se objevili dva chlápci s pistolemi. Jack jednomu z nich okamžitě rozstřelil hlavu a toho druhého jsem skolil já průstřelem břicha.

„Do prdele, tak dělejte!“ řekla Miakayla a jako první začala šplhat po žebříku. Ron se začal probírat.

„Dělej, musíme pryč,“ povzbudil ho Jack dalším pleskancem přes tvář. Zvedl se.

„Můžeš chodit?“

„Možná.“

„Hovno možná. Určitě. Tam k tomu žebří,“ řekl Jack a ukázal Ronymu cestu. Dokulhal se tam.

„Ty zatím kryj dveře... Lezeme.“

9.

Vylezli jsme v podlaze haly zběsile a chaoticky protkané trubkami jako tlustá pavučina šíleného pavouka. Zavřel jsem za námi poklop a otočil zajišťovací páku co nejvíc na doraz. Pak jsem si na něj sedl.

Ron ležel vedle mě a ztěžka dýchal. Miakayla si odhrnula vlasy z čela. Docela jí to slušelo, když byla takhle rozpálená. Zelené oči jí zářily v tom přítmí jako divoké kočce. Okamžitě jsem si ji představil v posteli s těmi rozčuchanými vlasy rozhozenými po polštáři a roztaženými nohama. Někde za námi něco zarachotilo. Všichni jsme se otočili, a to už Jack střílel.

Hlava toho něčeho se rozsypala jako rozbitá porcelánová

váza. Fakt to vůbec nebylo lidské, spíše keramický panák v brnění nebo něco podobného.

„Do prdele, Xeroni,“ řekl Jack a už byl na nohách.

„Co že to je?“ zeptal jsem se a už se taky zvedal.

„Neptej se a padáme. Jestli je tu jeden, tak...“

Ozval se ohlušující výstřel a trubka nad našimi hlavami se rozdrnčela. Jack popadl Rona a já se otočil po směru výstřelu. Další keramický panák. Pohyboval se divně trhaně a v ruce měl dělo se dvěma hlavními. Vystřelil jsem dvakrát rychle za sebou. Jeden zásah dostal do kolena a okamžitě se mu rozpadla celá noha. Byl skutečně křehký. Druhý zásah do ramene. Než dopadl, stačil vystřelit ze své zbraně. Minul nás, ale neminul věnec trubek nad námi. Ty se začaly ohýbat, jako by byly z plastelíny.

„Proboha, co to je?“

„Xeroni!“ odsekla Miakayla a hnala se mezi bludištěm trubek dozadu. Jack vlekl Rona za ní. Další výstřel a další plastelínové trubky se zkroutily, jako by do nich někdo pustil miliony voltů. Jack se otočil a naslepo vystřelil za sebe. Já zahlédl jednoho napravo a vystřelil taky. Tedy chtěl jsem, ale zásobník byl prázdný. Sakra! Vždyť Jack mě upozorňoval, že tam mám jednom dvanáct nábojů. Do prdele!

„Došla mi munice,“ zahlásil jsem.

„Miakaylo, munice!“ zařval Jack, a ta okamžitě změnila směr svého kličkování mezi trubkami. Dalších asi šest výstřelů. Nebyli to zrovna nejlepší střelci, ale destrukce těch trubek byla varující. Panebože, proč nás chtějí zabít? Kdo to vůbec je? A kde to vlastně jsme?

Doběhli jsme ke kovové stěně, kterou hala končila. Šílená perspektiva. Miakayla přeběhla o dva metry dál podél zdi, kde byl ve stěně panel s tlačítky jako na kalkulačce. Nervózně začala mačkat čísla. Jack s Ronem se mezi tím dobelhali až k ní.

„Dělej,“ řekl Jack.

„Vždyť dělám, nejde to...“

„Jak sakra ,nejde to‘? V čem je problém?“

„V kódování.“

„Od toho tě tu ale, do prdele, snad máme.“

„Dělám, co můžu.“

„Hovno.“

Další střelba a trubky nad našimi hlavami se kroutily jako šílení rozzuření hadi.

„Do prdele, tak dělej!“ řval Jack a střílel směrem, kterým si myslel, že jsou ti hlinění Xeroni nebo jak tomu říkali. Během deseti vteřin pak dostřílel a z pistole mu vypadl prázdný zásobník.

Miakayla pořád zuřivě natukávala číselné kombinace do panelu, ale nedělo se vůbec nic. Já tam jenom stál a zíral na ten výjev a nebyl schopen žádné reakce. Vůbec jsem nevěděl oč jde, co se děje, a v tu chvíli už jsem ani nevěděl, kdo vlastně jsem.

„Mám to!“ zařvala Miakayla a kovová dvířka ve stěně se otevřela. Bylo to něco podobného bezpečnostní schránce na nádraží. Miakayla tam sáhla a vytáhla samopal AK 500. Hodila mi ho na deset metrů. Měla větší sílu, než jsem si myslel. Popadl jsem jej a bez toho, že bych zkontroloval zásobník, jsem ho natáhl a spustil palbu směrem, kde jsem tušil nepřítele. Halou se rozlehl šílený rámus a kolem hlavy mi začaly poletovat prázdné nábojnice. Zaslechl jsem řev a divné hučení a za chvíli se kousek ode mě rozštěkal další samopal. Jack už ho měl v ruce taky.

„Miakaylo, běž s Ronem, my je tu chvíli zdržíme!“ křikl Jack a dlouhou dávkou rozstřílel jednu z těch podivných bytostí úplně na prach.

Najednou jsem ucítil na rameni ostré škrábnutí. Do hajz-

lu... Někdo mě asi zasáhl. Cítil jsem, jak se mi pod košilí rozlévá má vlastní horká krev.

„Dostal jsem to!“ křikl jsem na Jacka.

„Zahájíme ústup za Miakaylou, pojď.“

„Krvácím.“

„Na to se vyser a běž. Budu tě chvílku krýt.“

Rozběhl jsem se stejným směrem jako Miakyla s Ronem a za chvíli je spatřil podél stěny mezi trubkami. Za mnou se ozývala pořád ještě střelba, ale teď už ne ze samopalů. Jack mě za chvíli doběhl.

„Je červená, nebo zelená?“

„Co?“

„Ta krev. Máš ji červenou, nebo zelenou?“

„Modrou, ty vole.“

„Myslím to vážně. Jestli je zelená, tak jsi v prdeli.“

V běhu jsem si roztrhl košil. Všude na břiše jsem měl teplou zelenou tekutinu. Nechápal jsem to. Bylo to naprosto šílené.

„Je zelená!“ zařval jsem dozadu na Jacka

„Takže to je konečná.“

„Jaká konečná, sakra?“

„Speciální xeronový vir. Rozežere tě to zevnitř.“

„Běž do prdele,“ řekl jsem zadýchaně a zastavil se.

„Nestůj, makáme, dělej, teď není čas.“

„Dyt' jsi říkal, že jsem v prdeli.“

„Když bude Miakayla hodně šikovná, tak tě možná ještě zachrání. Dělej!“

Opět střelba a opět kroucení se trubek nad námi i kolem nás. Dobešli jsme mozek naší skupiny, s Ronem.

„Je tu výstup. Zkusím to,“ řekla Miakayla a odfoukla si vlasy z čela. Byla zpocená a rozpálená jako sopka. Její hbité prsty běžaly po klávesnici takovou rychlostí, že jsem je viděl rozmazaně.

„Greg to chytil,“ řekl Jack.

„Cože?! Zelenou?“

„Jo, zelenou.“

„To je špatný.“

„Kurva, jak špatný?“ vpadl jsem do jejich dialogu.

„Hodně špatný,“ řekla Miakayla a dál běhala prsty po klávesnici.

„Bude to chvíli trvat, tady jsem nikdy nebyla. Je tu úplně jiný kódování.“

Jack si lehl na zem a přes hledí samopalu sledoval prostor za námi. Dvakrát vystřelil krátkými dávkami. Ozvalo se sypaní skla a já teď už věděl, že je to sypaní keramické schránky Xeronů.

„Mám to!“ zařvala nadšeně Miakayla a kovová stěna se před ní rozestoupila. Naskákali jsme všichni dovnitř. Byla to kabina výtahu. Miakayla stiskla nejnižší tlačítko a dveře se za námi zavřely. Hned poté jsme zaslechli střelbu a zásahy kulek do dveří výtahu. Naštěstí byly pancéřované. Teplo krve, která se ze mě valila, už jsem cítil i na nohách. Vlastně to nebyla krev. Nemohla to být moje krev. Moje krev je přece červená, jenže tohle bylo něco hnusného, zeleného, i když to mělo úplně stejnou hustotu jako skutečná krev.

Miakayla mi roztrhla košili, aby se podívala na ránu.

„Hm, to fakt není dobrý...“

Jedním škubnutím ji pak ze mě strhla celou. Podíval jsem se na rameno. Byl to asi čistý průstřel, akorát že celé rameno mi podivně zezelenalo.

„To přece není krev,“ řekl jsem.

„Je to krev. Je to tvoje krev infikovaná virem.“

„Vykrvácím?“

„Ne. Těžko. Většinou tě ten vir stihne zevnitř rozežrat dříve, než vykrvácíš.“

„Proboha, takže se s tím nedá nic dělat? Zhebnu tady?“

„Kdybychom byli jinde než tady, tak se s tím něco dělat dá. Samozřejmě že existují protilátky. Jenže je nemáme.“

„Kde se dají sehnat?“

„V bloku TB 605.“

„Tak tam sakra jdeme, ne?“ zařval jsem na ni.

„Což o to. Jít tam můžem. Ale nerozdávají je tam.“

„Ne?“

„Naopak je tam chrání. Museli bychom se k nim probouvat. A jak tak sleduji ten náš tým, tak asi zrovna není v té nejlepší kondici, aby to dokázal.“

„To mi fakt chceš říct, že tady normálně zhebnu?“

„Já vím, že je to blbý, ale...“

„No kurva, to je sakra blbý. A kdo vůbec jsou ti zasraní Xeroni?“

„Xeroni jsou Xeroni. Nemají nás rádi.“

„Já zatím ale nikomu nic neudělal.“

„To se tak někdy stává, že zhebneš, aniž bys něco někomu udělal.“

„Běžte do prdele.“

Ron na podlaze zasípal. Výtah se zastavil.

„Možná bychom to na ten blok TB 605 přece jenom mohli zkusit,“ řekl Jack a podíval se na Miakaylu.

„Ty jsi šéf. Když rozhodneš, že to zkusíme, tak to zkusíme. Ale je to velice sebevražedné.“

„Zkusíš výpočet pravděpodobnosti úspěchu?“

„Deset procent.“

„Kolik mu zbývá?“

„Dvacet minut.“

„Takže navrhuješ raději obětovat jednu položku?“

Panebože, bavili se o mně jako o praseti vedeném na porážku. Měl jsem chuť jim namířit svůj samopal na hlavu a stisknout to. Jenže bych tím nic nedokázal a svoji situaci stejně nevyřešil. Ta už byla vyřešená. Jak jsem pochopil, ta

byla vyřešená ve chvíli, kdy mě ten pitomý Xeron zasáhl tím svým pitomým virem. Podíval jsem se na ránu. Byl jsem už zelený po prsa. Možná už jsem měl zelený i obličej.

„Tak jo... Tak mě tady nechte. Jsem rád, že jsem vás poznal. Byli jste skvělí,“ řekl jsem odevzdaně a opřel se o stěnu výtahu.

„Zkusíme to,“ řekla Miakayla a vyšla ven. Jack zvedl Rona a já zůstal ve výtahu sám.

„Tak dělej...“

„Dá se to stihnout za dvacet minut?“ zeptal jsem se.

„Všechno se dá stihnout. Hlavně abys udržel samopal v ruce. Já sám to nezvládnou.“ Sebral jsem ze země svoji zbraň a vypotácel se z výtahu. Kupodivu ta rána ani moc nebolela. Psychicky jsem na tom byl daleko hůř.

Ocitli jsme se na kovové lávce. Pod námi byla další rozlehlá hala, narvaná nějakými stroji pospojovanými spoustou trubek a kabelů.

„Kde to jsme?“

„To ještě nevím, ale velmi rychle to zjistím.“

Miakayla vytáhla svůj mobil a nalistovala na něm číslo. Pak si ho přiložila k uchu: „Ahoj, Mia... Výtah z rozvaděčové haly na severní straně. Šestnáct pater dolů. Je to nějaká hala, možná zdroj... jo... rozumím... Ne, nic takového tu není... Nemůžu si zapsat souřadnice, nemám tužku ani papír. Jo, dolů... na druhou stranu a po schodech zase nahoru. Lávka s označením C... Rozumím. Výtah osm pater nahoru. Jaká rizika? Jo, беру na vědomí. Dobrá, ještě se ti ozvu.“

Schovala mobil.

„Tak jdeme. Zkusíme to. Jestli se tam dostanem, tak to bude nadoraz.“

Poodešli jsme po lávce, až jsme narazili na kovové schodiště vedoucí dolů. Ron už se naštěstí vzpamatoval

a mohl chodit zcela sám, i když ne moc rychle. Při každém kroku zkřivil tvář bolestí. Tipoval jsem to na dvakrát přeraženou nohu.

To zvíře, či co to bylo, muselo být schované za jedním z těch strojů. Když jsme sestoupili až dolů na betonovou podlahu, tak se najednou ozval podivný hvizd a já koutkem oka zahlédl něco jako hodně velké chapadlo. A když jsem se pak ohlédl na Jacka, stál tam bez hlavy.

Zíral jsem na to a nevěřil vlastním očím. Jeho krk končil něčím, co připomínalo jícen sopky, ze kterého tryskala sytě červená krev do výšky jednoho metru. Jack pustil samopal a pořád tam jen tak stál, jako by tomu sám nevěřil. Teprve potom se sesunul bezvládně k zemi. Z krku mu pořád stříkala krev jako z otevřené cisterny.

Panebože... Miakayla s naprosto nepřirozeným klidem vytáhla zpoza pasu pistoli se dvěma velkými hlavními a namířila na jeden ze strojů. Právě včas, protože nad hlavami nám opět zasvištělo velké chapadlo. Teď jsem ho viděl zcela zřetelně. Mělo skutečně přísavky, jako by to byla obří chobotnice. Miakayla vystřelila a chapadlo se rozprsklo za nádherného gejzíru jisker. A hned potom se rozprsklo to něco, co bylo za ním a co disponovalo tím šíleným hlavou trhajícím chapadlem. Byla to doslova exploze sraček. Muselo to být napumpováno pod obrovským tlakem, protože vzduchem lítaly kusy horkého vlhkého masa a hnědé slizké tekutiny.

Šílené. Byl jsem od toho celý zapatlaný, mísilo se to s mou vlastní krví, a všechno bylo tak nepravděpodobné, že můj mozek pomalu přestával reagovat na podněty včas. Potom jsem zahlédl, jak se z Miakayly kouří. Její šaty doutnaly a začaly se rozpadat jako cigaretový popel. A pod nimi doutnala její kůže, jejíž kusy také začínaly odpadat.

„Gregu... Asi jsem to dostala,“ řekla.

10.

Probral jsem se v křesle v místnosti bez oken. Byli jsme tam všichni čtyři, já (bez jediné kapky zelené krve na košili), Miakayla (zcela neohořelá ani nedoutnající), Jack (i s tou svou nakrátko ostříhanou hlavou) a Ron (zcela v pohodě) kolem prázdného stolu, v jehož čele seděl ten malý rozvařený Gil Lovenay.

„Vítám vás zpátky, pánové a dámo. Právě jste prošli prvním simulátorem... Tento simulovaný test měl ověřit, zda jste vůbec schopni pracovat v týmu...“

Nikdo z nás nic neříkal. Pořád jsme ještě byli příliš otřeseni z posledních událostí.

„To abychom do vašeho výcviku neinvestovali zbytečné úsilí a pak to nekisklo třeba jenom na nějaké blbosti, že se třeba dva z vás nesnášejí.“

„Běžte do prdele, Lovenayi,“ řekl jsem a rozhrnul si košili, abych si zkontroloval svůj průstřel ramene. Samozřejmě že nic tam nebylo.

„Váš výcvik potrvá přesně pět dní. Sto dvacet hodin. Ani o hodinu déle. Říkám to proto, abyste byli zcela v obraze. Vše, co se stane potom, bude realita. Tato simulovaná část byla jednou z nejdůležitějších. Vzhledem k tomu, že vám nemůžeme vymazat paměť, jelikož potřebujeme, abyste si všechno z výcviku dobře zapamatovali, budete nyní bohužel vědět, že jakákoliv bojová akce, do které se během následujících hodin dostanete, je simulovaná. Což mě pochopitelně mrzí, ale jinak to prostě nefunguje. Důležité je ovšem také vědět, že vše, co se stane po těch sto dvaceti hodinách, simulované už není a jde o ostrou situaci.“

„Takže teď se na nás každou chvíli budou odevšad vrhat nějaké příšery a pitomí bojovníci...“

„Nikoliv, pane Honbergu. Vždyť nic neumíte. Podobné bojové testy budou už jenom dva. Jeden v polovině výcvi-

ku a jeden v jeho samotném závěru. Jinak se váš výcvik bude skládat většinou z přednášek, ukázek, praktických cvičení a podobně. Musíme do vás dostat co nejvíce informací o systému, ve kterém se nacházíte, stejně jako o systému, do kterého budete vysláni, tedy systému nepřítele. Musíme do vás dostat všechno, s čím se tam můžete setkat, musíme vás naučit zacházet se zbraněmi, které budete mít k dispozici, i s těmi, které mít nebudete, ale na které byste mohli narazit. Seznámíme vás s obranným systémem nepřítele, jeho zabezpečením a kódováním. Naučíme vás pronikat přes zavřené dveře, naučíme vás adaptaci na cizí prostředí, naučíme vás první pomoc při zásahu zbraněmi protivníka, naučíme vás účinné prvky destrukce a naučíme vás zabíjet.“

„S tím, s čím jsme se setkali v té vaší simulaci, se můžeme skutečně setkat?“

„Jistě, pane Honbergu.“

„Pak nehraju. To nemáme vůbec šanci.“

„Dneska jste ji neměli. Ale vězte, že až projdete tím pětidenším výcvikem, ji mít budete.“

„Blbost. Nějaký pitomý chapadlo, který přiletí odnikud a usekne mi hlavu...“

„Po výcviku budou vaše reakce daleko rychlejší, buďte v klidu. A ostatně ta hlava pana Levina nebyl vůbec tak beznadějný případ. Kdyby tatáž situace proběhla za těch pět dní, věděli byste si rady.“

„Jasně, strčím ji do igelitky a vrazím do mrazáku.“

„Za prvé nepochybuji o tom, že byste na toho chapadlovce přišli daleko dříve, a dále nepochybuji ani o tom, že kdyby se mu přece jenom podařilo odetnout hlavu pana Levina či kohokoliv jiného, dali byste to velmi rychle do pořádku.“

„Urvanou hlavu?“

„Jistě. I tohle se dá řešit. Na konci výcviku budete vědět jak.“

Podíval jsem se na Szabowskou.

„Pálilo to, když jste hořela?“ zeptal jsem se.

„Daleko méně, než bych čekala. Ale pálilo.“

„A vy jste skutečně dobrovolně podepsala nějakou smlouvu, ve které bylo řečeno, že mohou nastat takové situace? Že budete třeba doutnat a žíravá kyselina se vám bude propalovat žaludkem?“

„Ano, pane Honbergu, podepsala. A předpokládám, že vy také.“

„Já nic nepodepsal. Nevím, proč tu jsme a kde jsem se tu vzal, a vůbec nechápu, proč bych měl na tohle přistoupit. Vy jste také podepsal, pane Levine?“

„Jistě. Ale s tou hlavou mě fakt nasrali.“

„Kolik vám to hodí?“ zeptal jsem se.

„Vy to fakt nevíte?“

„Ne.“

„Já mám smlouvu na dva měsíce za sto tisíc dolarů.“

„A kdybyste věděl do čeho jdete, tak...“

„Já věděl, do čeho jdu. Dělán to tak každý rok. Na dva měsíce se upíšu Cybrainu. Toto je moje pátá mise.“

„Pánové, tohle si můžete pak povídat někde v baru,“ přerušil nás Lovenay.

„Dnešní sezení je u konce. Doporučuji se na zítřek dobře vyspat, protože v sedm ráno máte první přednášky s video-projekcí.“

11.

„Život pro mě přestal mít smysl. Uvažovala jsem vážně o sebevraždě. Svět byl absolutně k ničemu a k nepřežití a já vlastně ani neměla právo na něm dále pobývat. Totální krize s příšernou depresí a sebevražednými sklony. A pak mi

jedna kamarádka dala tip na Cybrain. Tak jsem si řekla, že to zkusím. Koneckonců zabít se můžu kdykoliv potom... Prostě jsem potřebovala vypadnout z toho světa, který byl krutější, než jsem si kdy dokázala představit...," řekla Miakayla a napila se čaje.

Bar byl poloprázdný. U vedlejšího stolu seděli nad rozloženými papíry dva chlápci připomínající obchodní cestující a u stolu ob jedno sedadlo dvacetiletý kluk s nějakým kmetem. Možná vnuk a dědeček. Miakayla na sobě měla světlezelenou halenku, která dokonale ladila s jejíma zelenýma očima a hnědě namalované rty zase s jejími narezlými vlasy. Byla hezká, moc hezká, ale nebyl jsem si jist, jestli to není třeba tím, že už jsem nejmíň půl roku neměl žádnou ženskou. A vlastně ještě víc, protože do toho nepočítám ty čtyři měsíce, o kterých jsem nevěděl vůbec nic.

„Co tak najednou? Nebo to už jsi mívala dřív, ty sebevražedné tendence?“ zeptal jsem se.

„Blbost... Zabila jsem manžela a dceru.“

Zůstal jsem na ni překvapeně zírat.

„Automobilová nehoda. Já byla u volantu, a já taky jako jediná přežila. Předjížděla jsem a nestihla to... Narvala jsem to do kamionu... Dcera i Paul byli na místě mrtví. Já z toho vyšla jen s pitomými pohmožděninami. Takže to bylo velmi jednoduché. Fakt jsem neměla to nejmenší právo dále na světě pobývat. Zničila jsem to, co jsem na světě milovala ze všeho nejvíc. Život prostě ztratil smysl během jedné pitomé desetiny vteřiny.“

„Takže ses upsala na nějakou dobu Cybrainu.“

„Na půl roku.“

„A po tom půl roce co?“

„Co já vím? Potom možná skutečně realizuju tu sebevraždu. Já nevím, co bude za půl roku. Teď jsem prostě mimo

ten krutý svět, který mi přinesl tolik neštěstí a zármutku. Utekla jsem z něj.“

„Utekla, do možná ještě krutějšího světa.“

„Možná..., nevím. Ale jestli bude krutější, tak to možná bude určitý způsob mého osobního pokání.“

„To je šílené,“ řekl jsem.

„Proč? Můj život na tom skutečném světě je bezcenný. Alespoň z mého hlediska. Takže já tu rozhodně, na rozdíl od Jacka Levina, nejsem kvůli penězům. Kašlu na ně. Já jsem tu jenom kvůli sobě, abych zjistila, jestli má vůbec ještě cenu žít.“

„Ale tajně doufáš, že snad ano. Že možná po tom půl roce...“

„V nic nedoufám,“ řekla Miakayla a odhrnula si vlasy z čela. „Nechávám to osudu.“

„Přesto to ale bereš jako určitý pokus o vykoupení.“

„Možná, fakt nevím. Hlavně je to ale pokus o útěk z tamtoho světa. Ten zůstal někde daleko za mnou. Nejsem tam, stejně jako tam nejsi ty.“

„Ale já tam jsem.“

„Blbost. Ležíš nanejdvýš v nějakém skleněném sarkofágu napíchnutý na spoustu trubiček. Jo, seš tam... Ale co já vím, tak teď seš tady se mnou a popijíme čaj.“

„Já bych nikdy nic tak šíleného nepodstoupil.“

„Tak co tu, sakra, děláš?“

„Jo, to kdybych věděl.“

„To jsi teda fakt zvláštní případ. Ještě jsem se tady nesešla s nikým, kdo by nevěděl, proč tu je a za kolik tu je.“

„A ty jsi tu jak dlouho?“

„Deset dní.“

„A co jsi tady celou tu dobu dělala? Jak to, že už jsi neabsolvovala výcvik?“

„Poflakovala jsem se po barech a rozhlížela se kolem sebe. Sem tam mě Lovenay zavolal na přednášku o zdejším systému. Dávali dohromady tým a hledali vhodné lidi, se kterými bych mohla být ve skupině.“

„Takže já jsem vhodný člověk do tvé skupiny?“

Usmála se.

„Do skupiny Jacka Levina.“

„Co jsi dělala před tím? Nebo co vlastně děláš? Myslím v tom normálním světě, jako zaměstnání.“

„Přednáším matematiku a fyziku na univerzitě.“

„Takže těžká intelektuálka.“

„Vypadá to, že máš ze mě strach,“ řekla a rozesmála se. Nevěřil jsem jí. Intelektuálku jsem si představoval jinak.

12.

Už mi došlo, koho mi Jack připomíná. Locka ze seriálu Ztraceni. Jeho mohutnost a zdánlivá neohrabanost, jeho zkoumavý pohled, jeho medvědí tlapy.

Gil Lovenay vzal ze stolu, kolem kterého jsme seděli všichni čtyři, pušku s upilovanou hlavní.

„Tohle je Beretta HP 23. Disponuje optickým laserovým zaměřovačem. Paprsek laseru není pro oběť viditelný. Není to zcela regulérní zbraň, a proto by nebylo dobré ji někde zapomenout či nechat. Hlaveň má titanozinkové pokovení a je výjimečná také tím, že má absolutně neslyšný automatický závěr. Projektil nadělá paseku v okruhu dobrých pěti metrů, a proto není nejvhodnější používat ji na menší vzdálenost než deset metrů. Odpoledne si ji vyzkoušíme na střelnici. Nějaké dotazy?“

„Jo, měl bych jeden,“ řekl jsem znuděně.

„Prosím, pane Honbergu.“

„Mám pořád problémy s pochopením té reality, ve které jsem se ocitl.“

„Ano? Objednám vás u psychologa.“

„Kašlu vám na psychologa... Jestli je můj úsudek správný, chcete z nás udělat nějaké kyberpunkové hrdiny...“

Přesně obráceně, pane Honbergu. Vy sám jste implantátem počítače. Prostě obrácená poloha.“

„Můj mozek je součástí nějakého vašeho počítače.“

„Napůl biologického.“

„No to je jedno. Takže když teď tady s váma mluvím a pozoruji tu vaši úžasnou berettu, tak ve skutečnosti nevidím vůbec nic, protože ležím zahrabaný někde v nevadské poušti... Je to tak?“

„Není.“

„Jak to že není?“

„Vy ji skutečně nevidíte, pane Honbergu?“ řekl Lovenay a zvedl pušku nad hlavu.

„No já ji sakra vidím, ale...“

„Jasně že ji vidíte. Váš mozek ji registruje. Do vašeho mozku byla vyslána vizuální informace. Stejně jako bude vyslána hmatová informace, až ji vezmete do rukou. Ale tam v tom světě je to přece úplně to samé. Do vašeho mozku je vyslána vizuální informace. Nic jiného to není. A nemůžete vědět, jestli ta beretta skutečně objektivně existuje. Ale to už řešil Platon, Aristoteles a Kant. A nikdo z nás nemůže pořád ještě vědět s jakým úspěchem, nebo kdo z nich se nejvíce přiblížil pravdě. Takže pochybuji, že to vyřešíte vy.“

„Jo, to je mi všechno tak nějak jasný...“

„Tak co vám není jasné?“

„Není mi jasné, až mi tady někdo rozstřelí hlavu.“

„A co vám na tom není jasné?“

„No že mi ji může prostrílet jak řešeto. Že ji vlastně klidně mohu položit do nějakého lisu a nechat si ji vylisovat jako kytku do herbáře. Že mi klidně mohou rozpárat bři-

cho, a stejně se mi vlastně nic nestane. Protože já si budu klidně ležet dál v nevadské poušti... Je to tak? Vlastně se mi nemůže vůbec nic stát. Je to jenom taková vaše morbidní hra.“

„Ne tak zcela, pane Honbergu.“

„Jak ne zcela?“

„Samozřejmě že pokud se někomu podaří prostřelit vám břicho, zůstanete skutečně dál klidně ležet v poušti a žádný průstřel břicha mít nebudete.“

„Takže mám pravdu. Jsem pohodě.“

„Nemáte pravdu. V pohodě si klidně zůstaňte, ale pravdu nemáte. Pokud by skutečně došlo k vaší jakékoliv destrukci, myslím teď tady v této realitě, ve které se zrovna nacházíte...“

„Není to žádná realita.“

„To byste se divil... Ten problém je pouze v tom, že nyní váš mozek nepřijímá signály z vašich smyslů, ale přímo z počítače. To je celé.“

„No dobrá, takže ale jsem v pohodě.“

„Dokončím to... Kdyby skutečně tedy došlo k vaší destrukci, tak díru v břicho mít určitě nebudete, ale hrozí poškození vašeho mozku. A to nevratné poškození.“

„Prosím?“

„Slyšíte dobře. Vaše smysly mohou předat údaje o destrukci vašeho těla takovým způsobem, že bude poškozen mozek.“

„Jak hodně poškozen?“ zeptal jsem se.

„To je různé. Podle stupně zranění.“

„Takže sice nezemřu skutečně, ale bude ze mě třeba dement... Je to tak?“

„Ano, i toto může být výsledek.“

Podíval jsem se po ostatních.

„A tohle jste podepsali, jo?“

Nikdo nic neříkal.

„Mohu pokračovat ve výkladu?“ zeptal se Lovenay.

13.

Stodvacetihodinový výcvik utekl rychleji, než jsem předpokládal. Po zralé úvaze jsem se rozhodl tady přežít způsobem nejmenšího odporu. V tomto ohledu nemělo cenu bojovat, protože proti Cybrainu, do jehož spárů a útrob jsem se dostal, jsem byl bezmocný. Nebo alespoň v této počáteční fázi.

Takže jsem se naučil ovládat spoustu zbraní, o kterých jsem v životě nikdy neslyšel a které odpovídaly spíše zbraním používaným v nejrůznějších bláznivých počítačových hrách. Zhlédl jsem spousty hodin videozáznamů s nejrůznějšími příšerami, které by si nedokázali vymyslet ani hollywoodští scenáristé. Naučil jsem se používat expresní výtahy s přeskokem z jednoho na druhý během jízdy, využívat silové praky pro přesun z místa na místo, odpalovat energetické nálože a destruovat složitá technická zařízení bez toho, že bych se při tom sám rozplynul v plazmu.

Speciální přednášky byly věnovány ruským a čínským technologiím. A zatímco já se oháněl elektronickým mečem společně s Jackem, Szabowská ve vedlejší místnosti se učila luštit šifry, dekódovat složité firewally a pronikat do těch nejlépe střežených zařízení. A Ron v další místnosti absolvoval přednášky o struktuře digitálních sítí. Nechali nás spát šest hodin denně a po nich opět přednášky, opět videozáznamy, opět ostré střelby a bojová umění. Během těch sto dvaceti hodin jsem nenavštívil ani jeden bar a nemluvil s nikým jiným než se členy mé skupiny či Lovenayem. Lili do nás energetické nápoje, ve kterých podle mě musely být namíchány i nějaké dro-

gy, jinak nebylo v lidských silách to vydržet. Potom jsme dostali dva dny volna.

14.

„To chce nějakou oslavu, ne?“ řekl rozjařeně Jack, když nás ten šílený Lovenay konečně propustil.

„Jasně... Nejlépe v čajovém baru,“ řekl jsem otráveně. Byl jsem docela unavený a měl představu, že teď nejméně dvacet hodin budu spát.

„Nemyslím čajový bar. Jsou tu i jiný.“

„Myslíš snad bar s pravým Jackem Danielsem?“

„Ještě něčím lepším.“

„To si nechám líbit. Tak jdem.“

„Počkej, počkej, není to tak jednoduchý. Oficiálně tu nic takového samozřejmě není.“

„Dal bych si jointa,“ prohlásil Ron.

„To je taky možné.“

„Takže ty znáš nějaký neoficiální zdejší bary? Jak moc neoficiální?“

„Tak, že se tam prostě normálně nedá dostat. Sekce téměř odříznuté od tohoto oficiálního cybrainovského světa. Zóny se starými programy, o kterých si správce myslí, že jsou skutečně smazány. Neaktivní zóny s vysoce aktivními nápoji,“ řekl Jack a opřel se o stěnu.

„Ty znáš cestu?“ zeptal jsem se.

„Přibližně.“

„Co je to přibližně? Tak znáš, nebo neznáš?“

„Znám. Ale jak jsem řekl, je to nepřístupné.“

„Tak co tady sakra meleš, že bychom mohli...“

„Snad jsme právě dokončili nějaký výcvik, ne? Všechno závisí tady na Miakayle, jak je dobrá.“

Miakayla k nám zvedla své zelené oči. Byla taky unavená.

„A to jako co? To se chcete někam vloupat?“

„Tak nějak. Tedy pokud máte zájem. Akorát vás musím upozornit, že simulace pana Lovenaye definitivně skončily. Odteďka je to všechno realita.“

„Realita v nějakým zasraným computeru,“ řekl jsem.

„No a co? Tak máte zájem?“

„Chceš se dostat někam, kam normálně nemáme vstup?“

„Tak nějak.“

„Co nám hrozí?“ zeptal jsem se.

„Nic moc. Nezničí nás to. Nemůže nás to zničit. Počítač neničí vlastní programy. Akorát bychom nasrali Lovenaye a možná ještě někoho a možná by si vymysleli nějaký trest nebo něco takového. Možná bychom i přišli o část honoráře, jelikož by nám mohli napařit porušení smlouvy.“

„Já žádnou nepodepsal,“ poznamenal jsem a sám si už uvědomoval, jak s tím musím být pro ostatní otravný.

„V každém případě o život rozhodně nejde,“ řekl Jack.

„Je to fakt porušení smlouvy,“ potvrdila Miakayla.

„Jo... Ale myslel jsem, že seš fakt dobrá.“

Miakayla se podívala na Rona.

„Co ty na to?“

„Slyšela jsi... Dal by si jointa,“ řekl jsem.

„Já myslela, jestli se na to cítí. On je hacker, ne já.“

„Cože? Já myslel, že mozkiem naší skupiny jsi ty.“

„To je správně. Ale Ron je hacker. A jestli se máme dostat někam, kam bychom neměli, bude to hlavně jeho práce.“

Podíval jsem se na toho dlouhovlasého kluka v květované košili, jehož funkce v týmu mi až doteďka nebyla jasná.

„Jasně že se na to cítím,“ řekl Ron.

„Bude trochu problém s naší identifikací,“ poznamenala pak Miakayla a pokračovala: „vědí o každém našem kroku.“

Tedy v tomto systému. Takže prvně budeš muset vymyslet, co s tím.“

„Falešná data o naší skupině?“

„To je obrovský objem. To by mohlo trvat docela dlouho,“ řekla Miakayla.

„Máš nějaký jiný nápad?“

„Nejlepší bude napíchnout se přímo na ten jejich monitoring. Stačí změnit data o našem pohybu, ne o nás samotných.“

„Co kdybych nás nakopíroval?“ zeptal se Ron.

„Do prdele, to ať tě nikdy ani nenapadne!“ odsekla Miakayla. „To je čistá rána. Něco jako lobotomie mozku. To už se neprobereš. A jestli jo, tak nebudeš vědět o světě. Nemyslím o tomhle, ale o tom skutečném, mimo systém.“

„No dobrá, dobrá, snad jsem tak moc neřek.“

„Prostě se napíchněš na monitorovací linku a zmrazíš nás na jednom určitým místě. Asi fakt možná v čajovém baru. A pak se zdejchnem. Jacku, je ta tvoje hospoda nějak aktivně chráněna?“

„Ne. Nic takového... Pouze zablokovaný přístup.“

„Dobrá, tak jdeme.“

15.

Směřovali jsme na Train Point, což mělo být něco jako obří nádraží.

„Jak to chceš udělat?“ ptal jsem se po cestě Rona.

„Za každým otevřeným portem je síťová služba a síťové služby mívají chyby. Při hledání chyb se seznam otevřených portů srovnává se seznamem služeb a ten zase se seznamem známých chyb. Je to poněkud invazivnější než klasický průzkum, ovšem výsledkem je seznam systémů, které díky bezpečnostní chybě pak dokážu ovládnout. Během toho hledání se snažím získat bannery těchto

síťových služeb, odposlechnout ze sítě autentizační údaje, informace protokolu netBIOS a...”

„Zastav... No dobrá. Hlavně když víš, jak na to. Tohle je pro mě absolutně španělská vesnice.“

Nádraží bylo opravdu velkolepé. Pravděpodobně hlavní směrovač. Obrovská hala připomínající sportovní arénu měla po stranách šest galerií pospojovaných lávkami, eskalátory, výtahy, a byl tam zmatek jako na burze. Ron se posadil k jednomu z veřejných terminálů hned v přízemí.

„Jak dlouho to bude trvat?“

„Hodinu, možná dvě. Běžte si dát zatím kafe. Ale moc se nevzdalujte.“

„Jasně.“

16.

Zatímco pro váženého rozvařeného pana Lovenaye (a monitorovací systém Cybrainu) jsme seděli v kavárně Stardust, ve skutečnosti jsme procházeli špatně osvětlenou neomítnutou klenutou chodbou se spoustou pavučin.

„Sakra, když je to tak jednoduchý...”

„Nebylo to jednoduchý a taky to každý nedokáže,” poznamenal uraženě Ron.

„No, dobrá. Ale když to přece jde takhle udělat, tak bychom teoreticky mohli zmizet třeba na dva měsíce a někde se flákat.“

„Nemohli,” řekla Miakayla.

„Kdyby nás potřebovali a zjistili, že nejsme tam, kde mají hlášeno, tak máme průšvih. A taky za náma někoho vyšlou. A nepochybuji o tom, že ten někdo nás najde. Takže naše šance je pouze v tom, že nezmizíme na dlouho a že se po nás nikdo nebude shánět. Což by neměl, když nám dali volno.“

„Předtím nám taky dali volno a nakonec jsme skončili v nějakém simulovaném testu.“

„Simulované testy skončily,“ prohodil Jack a pokračoval: „fakt, ještě jsem nezažil, že by i po skončení výcviku dali nějakou simulaci. Ne, máme skutečně volno a zasloužíme si to oslavit.“

Po asi dvou stech metrech chodba najednou končila ocelovými dveřmi se dvěma masivními petlicemi, každá s malou zaprášenou klávesnicí. Miakayla si klekla a opatrně je osahávala konečky prstů. Vždycky se po chvílce zaposlouchala, jako by mohlo být něco slyšet, ale já vnímal jenom naprosté ticho. Osahávání petlic trvalo asi pět minut a já myslel, že se Miakayla snad zbláznila. Potom ale něco vytukala na klávesnice a petlice se odsunuly.

„Kouzla,“ řekl jsem.

„Jasně.“

Za dveřmi byla hladká skluzavka někam do tmy dolů.

„To myslíte vážně, že tímhle...“

„Jasně,“ řekl Jack.

„Jenže jak se dostaneme zpátky?“

„To je evidentně jednosměrný provoz,“ řekla Miakayla.

„Jo... Zpátky musíme jít pochopitelně jinudy.“

„A jsi si jist, že to jinudy jde a že se opravdu zpátky dostaneme?“ zeptal jsem se já.

„Už jsem tam byl. Toto je cesta jenom tam. Jednosměrný příjem dat.“

„Takže tam někde dole je výtah.“

„Žádný výtah, opět skluzavka.“

„Jenže my budeme potřebovat nahoru.“

„Tady to tak nefunguje, Gregu. Tady můžeš jet pořád dolů, a přesto se dostaneš do téhož místa, ze kterého jsi vyjel.“

„Něco jako na Esherových obrazech.“

„Cože?“

„Ale nic. Tak jedem.“

„Jasně.“

17.

Byl to pravý Jack Daniels v pravé zaplivané hospodě plné velmi podivných existencí, z nichž většina v sobě měla zvláštní nadpřirozený nádech démonů či vysoce neobvyklých bytostí jako z nějakého hororového filmu.

„Panebože, co je tohle za lidi?“ zeptal jsem se Jacka.

„Přesně to nevím, ale mohu odhadovat... Zbytky... Odpad...“

„Jaký odpad?“

„Má pravdu,“ řekla Miakayla.

„Ti lidi v reálu už pravděpodobně nežijí. Jsou to jedni z těch prvních. Nebo jak říkal Jack, jejich zbytky. Zbytky programu, něco jako kus DNA, který se na smetišti nabalil na další kus jiné DNA a pak třeba zcela náhodně z toho vznikla nějaká taková bytost. Možná právě tak nějak vznikl život na Zemi. Jsou nepoužitelní.“

„Proč je tu Cybrain nechává?“

„Co já vím? Možná se s nimi chystá experimentovat nebo něco takového. Nebo by se jim možná ještě někdy mohli hodit. Samozřejmě tohle jsi nikdy neviděl. Asi to nebude zrovna legální. Takže se o tom raději nahoře nikde nešir. Myslím v reálném světě.“

„Mám dojem, že žádný reálný svět už neexistuje.“

„Nesmíš být takový pesimista.“

„Takže teoreticky je možné, že můj dávno mrtvý dědeček ještě žije někde tady v Cybrainu. Nebo jeho zbytky, zbytky zkombinované s jinými zbytky, ze kterých pak vznikla nějaká zmutovaná zrůda.“

„Jo, třeba takhle nějak. I když za tvého dědečka Cybrain ještě prokazatelně neexistoval.“

„To by se asi Cybrain nedoplátil, co? Kdybych se ozval.“

„To asi ne. Ale stejně bude lepší se moc neozývat. Stejně by ti chyběly důkazy.“

V rohu místnosti u stolu pro šest seděla skupinka skautů, která nás přivítala pozvednutím svých skleniček. Pravděpodobně také nějaká diverzní skupina, která tu byla zcela mimo pravidla. Na baru seděly dvě holky ostříhané na ježka, absolutně identické. Identicky ošklivé. Asi dvojčata.

Barman měl bílý plnovous a připomínal značně zdeformovaného Santa Clause ve výslužbě. Na zádech měl zvláštní hrb. Nebo spíš dvojhrb.

„Tady se taky neplatí?“ zeptal jsem se Jacka.

„Miakayla by se měla jít dohodnout s barmanem.“

Posadili jsme se ke stolu pro čtyři a Miakayla se vydala k baru. Za dvě minuty byla zpátky.

„V pohodě. Byl štěstím bez sebe. Nikdo od průzkumáků ho prý už víc jak rok nenavštívil. Soslalo nás prý samo nebe.“

„No výborně.“

„Rozšíříme mu vzadu nějaký prostory.“

„Jakože se někam prokopeme?“

„Ne. Mají tam další místnosti, ale jsou v nich věci, kterých se bojí. Zkoušel už prý ukecat ty skauty, ale to jsou prý taky nějakí dešifrátoři, kteří nedokáží nic zničit ani zabít. Tak jsem mu řekla, že v našem týmu jsou i vojáci. Byl radostí bez sebe a můžeme tu pít třeba celý týden.“

„Jaký divný věci?“ zeptal se Ron.

„Co já vím? Pro něj je divný úplně všechno, co nevypadá jako on. Možná nejde vůbec o nic. V každém případě se na to budeme muset podívat, jestli si chceme dát panáka.“

„Jasně že si chceme dát panáka, když už jsme tady.“

Dvouhrbý barman přišel k našemu stolu.

„Takže to pro mě uděláte?“ zaskřehotal.

„Jasně že jo.“

Zvedli jsme se od stolu.

„Je to tady vzadu,“ řekl a vedl nás kamsi za barový pult. Prošli jsme úzkou chodbou, pak za těžké kovové dveře. Strmé točité schody a další plechové dveře. Za nimi malá místnost se sudy.

„Tamhle máte nářadí a zbraně,“ řekl barman a ukázal na stůl, kde ležely vykopávky snad z první světové války. Bodáky, mačety, staré pistole nabíjené ještě zepředu, sklenice se světle šedým práškem, asi střelný prach, dvě nevybuchlé miny z druhé světové války.

„Hezké muzeum,“ řekl jsem.

„Nic lepšího tu nemám.“

„A co je tam?“ zeptal jsem se.

„Příšera,“ odpověděl barman.

„Jaká příšera? Jak velká?“

„Já nevím. Ale už to zardousilo dva sousedy, když se s tím pokoušeli něco udělat.“

Miakayla si stoupla těsně ke dveřím a přiložila na ně ucho. Já se zatím prohrabal těmi muzeálními kousky, z nichž nebylo použitelné vůbec nic, snad kromě těch mačet. Miakayla přitiskla na dveře svoje čelo.

„Máš něco?“ zeptal se Jack.

„To za těmi dveřmi je stejně staré jako tady to nářadí pana barmana,“ řekla Miakayla.

„Snad zbytky nějakých pravěkých antivirových programů. Mělo by to být neškodné, tedy pro nás. Ovšem jestli tam proběhly nějaké mutace či něco podobného...“

„Jestli se to nedostalo přes tyto dveře, tak to nebude zase tak moc inteligentní.“

„Kdyby jsme si s sebou vzali aspoň něco z toho zbrojního arzenálu, co nám ukazoval Lovenay, tak by to bylo daleko jednodušší. Takto budeme muset trochu improvizovat.“

Miakayla se otočila k barmanovi.

„Budu potřebovat nějaký alkohol. Nejlepší by byla tak devadesátiprocentní vodka. Aspoň pět litrů. Nalejeme to pod dveře, zapálíme, pak je otevřeme a pak se uvidí. Přes ty dveře totiž nezjistím, kolik toho je a jak je to velké. Potřebuju tam vidět.“

„Devadesátiprocentní vodka?“ zeptal se barman.

„Nebo něco podobného.“

„Mám tu technický líh.“

„No výborně, sem s ním.“

Dvojhrbáč odcupital po schodech zpátky nahoru.

„Gregu, ty a Jack si vezmete nože, nebo mnohá i tady to indiánský kopí. Myslím, že to bude maximálně něco jako krysy a že jich nebude moc. Ale jeden nikdy neví.“

Barman se přísoual za pět minut s kýblem stoprocentního lihu.

„Vzal jste taky sirky, doufám,“ řekla Miakayla. Podal jí mlčky krabičku sirek.

„Tak a teď běžte pěkně nahoru a starejte se o své hosty. Pro vás by to tu teď bylo trochu nebezpečné.“

Barman poslušně a velmi rychle vycupital po schodech opět nahoru. Jack vzal kýbl s lihem a začal ho lít pod dveře. Podlaha naštěstí byla vyspádována směrem dovnitř, takže nám aspoň netekl přímo pod nohy.

„Jacku, ty s Gregem pojdte k těm dveřím, já se pak přesunu za vás. A ať tam uvidíte cokoliv, upozorňuji vás, že teď už nejde o žádnou pitomou Lovenayovu simulaci.“

Jack si vzal ze stolu dlouhý nůž. Miakayla odsunula petlici a zapálila líh. Potom dveře otevřela a uskočila.

Místnost nebyla velká a vzhledem k tomu, že líh dotekl

skoro až na její druhou stranu, ocitla se téměř celá v plamenech. Byly to opice. A bylo jich šest či sedm. Hnusné, chlupaté, zmutované opice, které teď byly zády přitisknuty k bočním stěnám, aby se dostaly z dosahu žáru lihových plamenů. Jejich hlava byla dvakrát větší než by měla být a znetvořený obličej byl pokryt hnusným nazelenalým slizem. Jako by snad byly spečený či co.

Ta napravo, co byla nejbliž, se najednou odpoutala od stěny a skočila směrem k nám. Ve slizu se objevil obrovský otvor s obrovskými tesáky a já instinktivně napráhl před sebe mačetu. Dopadala na nás ale jenom sprška toho nazelenalého slizu, protože ten výkvět digitální evoluce nepřežil skok přes lihové plameny. Rozprsklo se to jako nafukovací balonek napuštěný vodou, v tomto případě hnusnými lep-kavými sračkami. Z protější stěny se odpoutala druhá, ale dopadla úplně stejně. Tentokrát však ty její vnitřní tekutiny nedostříkly až na nás, zato ale zadusily polovinu plamenů na zemi.

Potom skočily dvě naráz. Nebyly zas tak blbé. Jednu zlikvidoval Jack ještě ve vzduchu tím, že po ní hodil dlouhý rezavý nůž. Ta druhá mi dopadla až nohám a já jí jedním rychlým pohybem mačetou oddělil hlavu od těla. Ocitl jsem se v jícnu sopky, v příšerné erupci nazelenalých sraček a neviděl vůbec nic, jelikož jsem tím měl slepené i oči.

„Gregu, uхни,“ uslyšel jsem za sebou a za chvílku ucítil, jak mi kolem tváře prosvištěl silný lihový závan. Miakayla asi vrhla zbytek kýble do opičí místnosti. A hned potom jsem na tváři ucítil silný žár. Konečně se mi podařilo trochu očistit oči. Opice napravo se uškvařila přímo u stěny a ta poslední se ještě pokusila o skok, který ovšem nikdy nemohl vyjít.

Počkali jsme, až dohoří plameny. Místnost byla skutečně

prázdná a z těch šílených opic nezbylo vůbec nic kromě několika chomáčů chlupů. A pochopitelně spousty slizu, zčásti na podlaze a zčásti na nás.

„Doufám, že tu pan domácí má někde koupelnu.“

„A nějaký hadry,“ poznamenal Jack.

„Za tohle by nám měl dát nejmíň roční permanentku do jeho baru.“

Obešli jsme celou místnost. Byla skutečně prázdná. Na druhé straně byly dvojce dveře vedle sebe. Jedny zamčené nebo zablokované z druhé strany, za těmi druhými byla dlouhá nízká tmavá chodba.

„Zablokuju to,“ řekla Miakayla.

„Myslíš, že by se tudy sem mohly dostat nějaké další?“

„To ani ne. Ale kdybychom se sem zase někdy dostali, abychom měli co nabídnout. V tomto případě chodbu do dalších prostor.“

Miakayla natukala na zaprášenou a ohmatanou klávesnici vedle dveří nějaké kódy a potom dveře zabouchla.

„Takže se jdeme zeptat na tu koupelnu.“

18.

Koupelnu tam skutečně měl, i když částečně plesnivou a tekla v ní jen studená voda. Sprchová růžice chyběla. Miakayla nám dala velkoryse přednost s tím, že půjde až poslední. Asi tajně doufala, že mezitím tam doteče i nějaká teplá voda. Marně.

Barman nám pak sehnal dokonce i hadry, a to doslova hadry. Já vyfasoval vězeňské tepláky prokousané od krys, Jack filcový kabát ukořistěný někde při obléhání Stalingradu (kousal ho po celém těle). Ron plesnivý župan třikrát větší než on. Pouze Miakayla si nechala ty svoje, které si pořádně vymáchala. Že raději bude sedět v mokrém, než by na sebe vzala něco odsud. Vypadala božsky.

Po třetím panáku jsem se konečně zase začínal cítit tak nějak normálně, přirozeně, jako bych nebyl nikde v pitomém počítačovém systému, ale v reálném světě. Konečně se mi začala vracet má standardní vyrovnanost a možná i optimismus.

Barman měl k dispozici fakt úplně všechno. Ron si chtěl dát tři centimetry kokainu, ale to mu Jack rázně zatrhnul, protože nás nahoře bude muset dostat zpátky do systému a mohl by s tím mít problémy. Tak si dal aspoň toho opravdu vytouženého jointa. Jack popíjel vodku, Miakayla martini a byli jsme v naprosté pohodě.

„Lovenay by z nás měl určitě radost,“ prohlásil Ron.

„Jo, možná by nám napsal diplom,“ řekl Jack.

„Ovšem tohle byli nějací pravěcí šmudlové. Myslím, že budeme mít příležitost se setkat s něčím daleko inteligentnějším. A daleko agresivnějším.“

„Jasně,“ přidala se Miakayla.

„Ale nebudeme proti tomu stát s holým rukama a kýblem lihu, ale s vybavením od Lovenaye. A to je zase o něčem úplně jiném. Ale stejně jste byli dobří, kluci.“

„Ty taky,“ řekl jsem.

„A to mě přivádí na myšlenku: co kdybys pro mě udělala takovou malou fušku?“

„Co máš na mysli?“

„Já vím, že jsem s tím možná už otravný. Ale nikdy jsem žádnou smlouvu s blbým Cybrainem nepodepsal.“

„Hele, Greg si našel nové téma...“ poznamenal Jack.

Nedal jsem se tím rozhodit.

„Takže jsem tu zcela evidentně omylem. A nebo ji někdo podepsal za mě a nebo tu jsem za někoho úplně jiného. Prostě je v tom nějaká chyba a mě by zajímala jaká.“

„A co tedy chceš po mně?“ zeptala se s líbezným úsměvem Miakayla.

„Chci vidět tu svou smlouvu.“

„Já ji ale nemám.“

„V tom by byla právě ta fuška. Někde přece být musí. A bude určitě v systému Cybrainu.“

„Možná.“

„Tak jsem si myslel, že bych se po ní mohl porozhlídnout. Ovšem potřeboval bych tvoji pomoc. Já sám nemám tu nejmenší šanci. Potřebuji někoho, kdo je schopen ji najít a dostat se k ní.“

„Aha...“

„Tak jsem si myslel, že ty bys to třeba dokázala.“

„Jasně, ta tvoje smlouva je někde v systému. Ale to je něco jiného, než se dostat do nějaké odkládací zóny, jako je tady toto. Určitě tu ta smlouva někde je, ale určitě je to místo také dokonale zabezpečené. To není žádná zablokovaná cesta. To je aktivní ochrana. A to je o něčem úplně jiném.“

„Jo, asi jo... Ale není zrovna náš tým cvičený na průnik do aktivně chráněných zón?“

„Je.“

„No vidíš. Tak v čem je problém?“

„Jsi děsně paličatý. Nic si nepamatuješ, a proto si myslíš, že jsi nic nepodepsal. Co tím získáš, až zjistíš, žes jim to podepsal?“

„Nic jsem nepodepsal, sakra. A získám tím alespoň údaj, na jak dlouho tu jsem. Vy to víte... Ty na půl roku, Jack na dva měsíce a Ron to určitě ví taky.“

„Já na tři měsíce.“

„No vidíš. Takže chci vidět tu svoji smlouvu.“

Miakayla se napila svého martini a potom rozvážně postavila skleničku na stůl.

„Při jakémkoliv ataku na zdejší systém by nás okamžitě identifikovali.“

„Byli bychom zase jakože někde jinde.“

„O to by ten průšvih byl větší, protože by na to přišli. Teď na nás nepřijdou jen proto, že nevyvíjíme žádnou aktivitu a nedráždíme systém. Ovšem jakmile bychom to udělali, tak nás mají. To je úplná blbost, do toho rozhodně nejdu.“

„Tak díky za pomoc.“

„Gregu, já chápu tvou situaci a...“

„Do hajzlu, co když v té smlouvě je, že tu budu třeba rok? Je něco takového vůbec možné?“ otočil jsem se na Jacka jako na nejzkušenějšího.

„Jistěže je to možné. I dva roky.“

„Do prdele.“

„Počkej, až budeme někde jinde,“ řekla Miakayla.

„Jak někde jinde?“

„Prostě jinde... Zkusit proniknout do chráněných částí přímo ze systému je holý nesmysl. Prostě pak je jasné, že to musí být někdo od nich, a pak spustí monitorovací program a velmi rychle zjistí kdo... Ale mohli bychom se pokusit o útok zvenčí. Nevím, kdy nás pošlou ven, ale určitě pošlou. A pak už to bude o něčem jiném. Zvenku by to šlo zkusit.“

„Zvenku nás neidentifikují?“

„Když změníme strukturu skupiny, tak ne.“

„To jde?“

„Jistě. Prostě musíme vzít někoho do party.“

„Cože?“

„Prostě abychom nebyli ta pro ně známá čtyřčlenná skupina. Naše skupina se hlásí jako DNA. Určitý řetězec dat, který má v systému svůj kód. My čtyři ho změnit nemůžeme. Ale v případě, že by se k nám někdo přidal, jsme jako celek někdo úplně jiný. Poznájí nás sice připojení lidé, jako jsme my, ale ne systém. Chápeš. Takže jestli chceš pomoci, já nejsem proti... Tedy pokud budou souhlasit i ostatní členové týmu. Ale rozhodně jsem proti zkoušet to tady odsud.“

„A přímo v Cybrainu bychom nemohli někoho ukecat?“

„Asi mohli, ale to je na nic. Tady všechny znají. Jsou to jejich data. Takže cokoliv nově vzniklého ihned rozklíčují. Ne, to nejde. Musí to být zvenčí nebo z podzemí. Pochybuji, že tady o těch bytostech ještě vůbec vědí. Navíc tam venku úplně ztratí přehled o našem pohybu. Nemožou nás monitorovat, protože to by prozradili nás i sami sebe. Takže tam budeme naprosto nezávislí a budeme si moci dělat, co chceme. Můžeme se odmlčet na dva týdny a vůbec to nebude divné. Tam venku bychom měli působit jako diverzní jednotka bez jakéhokoliv spojení s Cybrainem. Aby náhodou, kdyby něco kikslo, nebylo možné je vystopovat zpátky.“

„Co ty na to?“ podíval jsem se na Jacka.

„Chybí mi tam motiv.“

„Sakra, vždyť jsem se ti ho teď snažil vysvětlit. Žádnou smlouvu jsem...“

„Chybí mi tam můj motiv, Gregu, víš? Proč bych to jako měl dělat? Může z toho být docela slušný průser, a já se sám sebe ptám...“

„Deset tisíc dolarů,“ řekl jsem.

„Po návratu je okamžitě převedu na tvůj účet.“

„A já z toho budu mít co?“ přidal se okamžitě Ron, vyfukující pod strop oblaka marjánkového kouře.

„Totéž. Nemám s tím problém.“

„To, co chceš udělat... Tam už jde prostě o život,“ řekl Jack a hodil do sebe panáka vodky.

„Ne tak docela,“ řekla Miakayla a pokračovala.

„Tento systém dokonale známe. Jsme tu doma, takže nemyslím, že by to mohl být nějak obzvlášť velký problém.“

„Já tu teda doma rozhodně nejsem,“ řekl jsem a kývl na barmana, aby mi donesl další skleničku.

19.

Zpátky nahoru jsme se dostali bez problémů a to kolem druhé hodiny ranní. Ron zrušil naše vysedávání v kavárně, kde jsme pro systém Cybrainu teď čtyři hodiny nehnutě seděli, a na pokoj jsem se dostal kolem půl třetí. Další půl-hodinu jsem strávil pod horkou sprchou, abych ze sebe smyl i ty nejposlednější zbytky těch příšerných opic. Ve tři hodiny jsem se konečně dostal do postele a usnul, jako když mě do vody hodí. V pět hodin ráno mě vzbudil Jack. Nevím, jak dlouho třásl mými rameny, ale když jsem konečně otevřel oči, otráveně řekl: „Vstávej. Volal Kersham. Jde se do ostré akce.“

Toto je pouze náhled elektronické knihy. Zakoupení její plné verze je možné v elektronickém obchodě společnosti eReading.